

L'Estiuada ~ Periodic nacionalista

✱ Sortirà cada divendres durant l'estiu ✱

✱ Redacció y Administració: Carrer de Vic, 9 ✱

Any III

Sant Hilari Sacalm, 22 Juliol de 1910

Núm. 28

Afirmació

L'intervenció den Ventosa y en Corominas en el debat del Missatge, ha sigut la demostració palesa de que a Catalunya hi viu sempre en fortitut actualíssima un problema previ, un ideal base d'implantació de tots els demés, perque els partits més importants de la política catalana, per boca dels seus distingidíssims representants han afirmat una vegada més el sustentacul de les seves aspiracions y de la seva vida. Y aixó es un motiu d'alegria per els qui com nosaltres, seguim el criteri clarament exposat repetides vegades per la «Unió Catalanista» — criteri no comprés per molts que la critican — tenim per ideal primordial l'afirmació patriòtica catalanista. nexé d'unió de tots els que sincerament estimin a Catalunya y per consegüent, vulguin la seva autonomia integral, la qual pera alcansarla partim d'una base indispensable y essencial massa abandonada pel gran increment de la política que fins fa poc ho aclaparava tot; la base indispensable d'una educació catalana en tots els ordres de vida, com a manifestació suprema de la nostra personalitat nacional que's vigorisa y es fa autònoma mentres la consciència de lo que som se desperta y els devers dels catalans se realisan.

En Ventosa y en Corominas, han portat a les més altes esferes del poder, el desitg y l'aspiració catalana, que viu com a cosa eterna, com un problema sempre actual, perque no mor com no pot morir la nostra ànima, que ha creat una civilització forta y característica.

Tot Catalunya, ha sentit la fortaleza que enclouen les paraules de la minoria catalanista, pronunciades darrerament; no son els de la dreta ni els de l'esquerra, son tots els catalans els que les han aplaudides. Ni desenganys, ni pessimismes, aquets son propis dels que tot ho esperen de Madrid y dels diputats y creuen que anant a votar ja han acabat la feina, pro els pessimismes no tenen cabuda en el cor ni en el cervell dels qui convensuts de la virtualitat de la nostra patria y conscients de lo que volém marcar ab llores tot contribuïnt ab activitat inagotable, l'obra del floreixement català, en les ciencies y en les arts, y treballan febrosament en l'obra magne d'una cultura y educació catalanes, que's redressen y reflexen en el viure cotidià,

posant més amples fites a la nostra nacionalitat.

Que 'ls diputats catalans sápigam presentarse compactes sempre que de l'ideal autonomista es tracti, que aquet ahir com avuy com sempre viu en la nostra terra. An aixó os encoratgem y felicitem ab entusiasme.

DE FOLK-LORE

La Guilla de la Corbera (1)

La Corbera, aquella masoveria tan acreditada, que passa per ser una de les més ben conreuades dels entorns; en aquella propietat que té'l bosc tan net com pocs y qui sab si més net que tots els de Sant Hilari; allí, prop de la Casa-Nova, la guilla també té sa historia.

Estava'l senyor Ramón al aguayt, a les quatre del matí d'un calmos dia de Setembre, esperant que's presentés un cunill, aquell cunill que's menjava moltes pomes y'n rosegava qui sab quantes del pomeral del prat més proper a la casa. El verdissal hont estava a l'espera'l propietari era tan gros y baumat qu'un hom s'hi podia remenar tan bé com pel Ministeri en dia de crissis; ja sota'l baumat, prompte sentí un soroll; ohir el petit y confós soroll y posar l'escopeta al punt de dalt, fou tot hu; el soroll augmentá, augmentá més, arrivá'l soroll a esser més gros que'l que pogués fer el cunill mascle més vell—encar que fos el cap-pare de tots els cunills que per allí se les campaven—va apropiarse'l soroll y no tardá gaire a veurer un animalàs que li aparegué més pesa per quan ell ne aguardava un de petit; el caçador és de bon aconhortar y amb un llodrigó hauria estat més que content.

Era l'animalàs una guilla desaforadament grossa que caçava am trampa. Que vostés se resisteixen a creurer aixó de la trampa? Ja veuran, doncs, lo que passá. Tan bon punt vegé'l bon senyor l'animal, se redreçá per engegarli un tret encertat y quan ja tenia la punteria presa s'adoná de que la guilla arrossegava quelcom am les potes y que ho feya correr; tardá llarc rato a poguer distingir bé lo que alló era y tan bon clar de lluna que feya! per últim s'adona que eren pomes y que la guilla les anava amontegant fins po-

sarles totes en un munt ben apilonades y no lluny d'una mata trevallava la guilla am les potes, morro y tota ella; el caçador trevallava am l'imaginació tot menejan el cap y dient, ben baixet: *A veurer, a veurer am qué parará aquesta comedia*. Se separá la guineu, posantse detrás la mata, y d'allá, d'un salt que pegá's posá al bell mitj del munt de pomes per ella arreplegat poc avans, quedant les pomes per l'embranchida totes per-quiper-llá esbarriades. Am moltes de presses torna la guineu a amontegar les pomes, enretirantles uns quants pams més lluny; sens torbarse's posa darrera la mata y salta per segona volta y per segona volta caigué també al bell mitj de les pomes, que foren esbarriades tant o més que en lo primer salt; per tres o quatre vegades feu la meteixa operació d'enretirar, amontegar y esbarriar les pomes amb els salts, fins a tant qu'estigué convençuda de que les tenia al punt més convenient per assegurar el salt.

La guineu se posá en espera darrera la mata aquella que venia recte al munt de pomes, a sis ó vuit passos de distancia. Durá la quietut una estoneta prou suficient per fer cabilar al caçador y dir: *Potser s'haurá escapat, ara, aquest diastre; mireu que les guineus ne saben moltes. ¿Qui les hi ha ensenyat de fer aquestes maniobres? un hom, am tot son coneixement, no ho sabria ferho pas millor. ¡Ah! no te n'escaparás de mi, no, y ben mirat que potser me dones negoci encara...* Aquí estava'l matiner caçador del seu discurs intern quan vegé apareixer un conill que de dret se n'aná cap al munt de pomes: tan bon punt el conill encetava la primera, la guineu d'un salt li caigué a sobre, matantlo d'una dentellada y sens donarli temps ni sisquera per espantarse.

El caçador engegá l'escopeta, matant d'un tret dos pardals... no, dos pardals, una guilla y un conill.

ANTONI MONTAÑOLA

Venecia

Una góndola avança sobre l'aigua tranquila del canal. L'Adriatic es blau... La lluna blanca riela un dolç nocturn sobre'l Rialto. La vila dorm... Un eigne boga... Un gondoliere canta

una vella cançó apresada dels seus avis qui glosa la beutat de certa Dogaresa. Els versos de Musset floreixen en els llavis encesos de l'Aimada y el poeta la besa.

(1) De la col·lecció recullida a vora l'estufa del café de Tivoli.

Passa la nit... La porpra tenyeix gloriosament el cel. Volen els blancs coloms de la Piazzetta; una campana, argentea y dolça, lentament

cria, desde Sant Marcos, al poble. Y desfila una gentil y tizianesca joveneta qui dú clavells als llavis y foc en la pupila.

A. DE QUINTANA

Cròniques curtes

DE LA VELLA GIRONA

Anant pel mon, may havia vist el cronista tanta monotonia de la vida característica com en la ciutat immortal de Girona. Forjada la vida seva en el motillo antic, passa la vida endormiscadament y sempre semblant.

Hi he passat com un aucell en ràpida carrera, mes ab tot, conec y estimo la ciutat per poguerne parlar degudament.

Una ciutat típica de Catalunya, de parets grises y poblada ab l'alegría sanitosa de cares amigues, d'aristocràcia fingida y de població flotant. La vida oficial hi dona cert espectacle; bé va dir en Bertrana qu'ella hi era com una esperança; sobretot l'element militar y soldadesc que dona, —com ell deia,— esperança a les solteres y negoci al comerç a la menuda. Aixó en bona part de la realitat, resumeix la síntesis general de la vida dels seus ciutadans.

Els joves tenen esperances amoroses que poques vegades, per cert, arriben, y bona part dels vells pensen llargament ab els diners; uns seràn negociants en el fort de la vida burgesa y els altres son capitalistes retirats que ja no pensen sinó ab coses baladís... y ab la borsa.

Forman aquets, allà a la vella ciutat de Girona, una tertulia especial; el qui aixó escriu n'havia vist de tertulies, pro val a dir que cap tan curiosa com les d'allà.

Passejan, aquets bons senyors, *arreglant l'Espanya*, casi totes les tardes, buscan els racers a l'hivern y cercan les ombres a l'estiu, per els passeigs de la Devesa. Allí s'hi reuneixen, en amigable consorci alguns cànecs de *poca monta* y altres que son amfibis en materia de política. Passejan molt formals; si anessin millor de capell, principalment, y no fumessin tabac de pocs *calés*, els pendria per uns pares de la Patria; are, francament, ja tothom els pren y els sab per pares de familia que no tenen ni's buscan mal de caps. La vritat que les seves converses solen ser profundes y interessants: per exemple què dona més, si tenir làmpares Zó bé usuals, ó lo que es més ponderable, la condició excelent dels bunyols que ven un antic pastisser, ab tants cuartets com pels blancs té en el bigoti, etc., etc.

De cultura allí no s'en parla entre ells; alguns saben que sense cultura també s'arriben a fer diners. El parlar de cultura en aquell passeig ho deixen per un jove poeta de la ciutat que se sol passejar ab un periodista corresponsal d'un diari de Barcelona.

Aixó son les més narrables visions del estiu en la vella ciutat de Girona, quines solituds fan bo de saborejar *acariciant* l'ideal.

De *polles* no n'està malament la ciutat. *Polles* y tot, pro ja una mica assegonades son unes delicioses ciutadanes que solen espargir mirades intrigants desde'l cotxe—que sols al estiu es oportú y al hivern un escarni al fret—d'una enlayrada personalitat oficial molt atenta y respectable.

Les damés, van a peu elles—en aquesta ciutat s'espantilen moltes sabates,—passejan per els carrers llençant perfums y mirades. Insensiblement, vaig poguerho observar, tenen tirada a anar a les frescals ombres dels

plátans gegantins y anar amunt cap a veurer,—molt discreta y dissimuladament,—les nues *pantorrilles* plenes y molgudes d'uns *foot-ballistes* que van d'uniforme y tot, lluint un bé de Deu de lligacames que si bé es cert que no son de les que fan patir tenen l'habilitat de fer riure.

Cap allí van les que no tenen feina, a passejar ab un tinent ó un no tinent, pro de la burocràcia oficial, per quins les senyoretes d'aquella ciutat tenen predilecció; fins a cert punt hi ha rahó, solen ser els que poden deixar viudelat! Presideixen a una prudenta y galant distancia'ls discretes amorosos les *mamás* respectives. Y aixís per aquest estil hi son moltes les *polles* a dita ciutat, quina bellesa consigna y admira el cronista.

An allí se descansa are agradósament; no hi han ni estudiants de batxillerat que tant agradan ab les seves precocitats; apenes queden soldats y militars; alguns *novios* son a passar l'estiu a fora y es clar les *novias* que quedan han d'aprofitar l'ocasió ab el primer que passa y escomet.

Naturalment que tot aixó no es tota la vida de la vella Girona; queda per narrar la part més seriósament interessant y perdura, en el fons del seu viure adormit, aquell recort gloriós y inextingible de ciutadania y patriòtic treballar de que donan fé les velles ruines, y queden també els sentiments nobles y generosos dels seus habitants, que quedan perdurats en els monuments seculars que s'hi alcen.

Mes jo, avui, he volgut parlar als meus llegidors d'un curiós y típic espectacle de aquella ciutat.

ANGEL SANTIÑÁ

NOTA

Un dia d'aquets, potser avui mateix, s'haurán tancat les Corts fins a la tardor, época que 'n Canalejas segurament presentarà els seus projectes de ley, els quals es impossible precisar quina marxa y quina orientació tindrán, car el govern actual per més que no ho sembli, está mancat d'una base estable y ferma y no porta un programa de reformes clar y concret en lo que atany a la totalitat de la vida social espanyola.

Mentrestant haurán passat tres setmanes discutint el Missatge de la Corona, estèrilment. Discurs, darrera discurs les sessions han trascorregut llargues y molt sovint xavacanes. No es que detestém aquesta fórmula constitucional la qual creyém necessaria, a pesar del sistema d'elecció espanyol en molts punts poc eficas y equitatiu, pro d'aixó a pendres en serió les tonteries d'un *Emiliano* incubador d'una baixesa moral deplorable, hi va un abím. No volém fixarnos ab els discursos dels capitosts de la política espanyola, alguns dels quals com el de l'Azcarate, revelen un coneixement fondo de la vida y tecnicisme del Estat. El debat ha tingut com a única finalitat gairebé, els fets de Juliol de l'any passat, y com es natural les alusions y els parlaments s'han dirigit an en Maura ó an en Lerroux.

Y qué ha dit el capdill de la democràcia (sic) sinó la defensa del seu jo majestàtic, la defensa plena d'inexactituds y

de falsetats evidents pels que hem vist y palpat els fruits y la marxa del seu domini a la metròpoli catalana? Quines idees ha aportat de democràcia? Son infantivols aquestes preguntes, ja ho sabem, pro el cas es que 'n Lerroux es una figura allà a les Corts, una figura que s'ha pres en serió y s'ha aplaudit com si la simbolisació unicament del desordre, de la revolta com a procediment—cobardia moral—signifiquessin algún valor real en l'actuació de la societat y si l'obstacle y l'entorpiment del seu funcionar per conseqüència y el descuit retardari de l'avens social immensament profitós. Y aquesta ha sigut l'obra den Lerroux a Barcelona. Obsesionar als obrers ab l'idea de la revolta y l'odi a la religió, desorganisantlos, sense preocuparse de la seva elevació intelectual y posantlos en camí de no obtindre cap ventatge, per més justes que siguin. Es aixís com han oblidat el taller y la qüestió capdal de la seva organització interna, conscientment disciplinada. Ab prou eloqüència ho digué en Ventosa en el seu discurs y no per massa sabut se te d'omitir.

El mateix Ventosa especialment y en Corominas posaren en clar la vritat del jo *august* y la seva auto-defensa ha caigut per terra. Ja parlen en contra sinó aquelles desgraciades personalitats lerrouxistes que 's diuen *Emiliano* y *Vinaixa*...

F.

Aigua picant

COSES

Ya ha comensat l'animació y el bulllici. El autos com ja prevehia l'esperitua Maria de Solterra en una de sas admirables cartes, gairabé no poden donar l'abast y d'aquí pocs dias fins el gairabé haurém de suprimir. Arriben plens y la plassa es curulla de gent esperantlos, nota típica de St. Hilari, com els putxinellis y l'humitat (?). Si; l'humitat es una característica de la nostra vila als istius. Cal que tothom se'n convenci per no fer papers ridícols, els de casa y els de fora casa sapigueho tots. Aquí a ple dia, quan el sol apreta y la terra s'extremeix de sequedat, l'admosfera está saturada d'aigua, d'aigua clara que no pica per desventura dels que tenen mal de pedra. Aquet dia m'ho van dir, que sempre feya humitat an aquí y jo ni ho vaig creure per estar al tanto de tot y comprar-me un abric de pells pera passejarme als vespres, per por a l'humitat. Les senyores pera ser senyores han de saber fer exclamacions d'esporguiment quan se trenca una cassóla y han de sentir humitat... quan no 'n já. Aixís m'ho han dit y aixís os ho trasmeto encare que os estranyí. Ara es moda el sentir humitat, doncs

sentimne que no costa res, va al gust del consumidor.

Mentrestant apuntemho al costat dels putxinel·lis y de l'arribada dels autos que ara ja no podrem contemplarlos parats a la plassa y hauréu de mirar als que venen posats en fileres y no abocats a la portella. Els autos—per si no ho saben—entrarán—diuen—dins al garage directament. Ja ho saben els mirones, a protestar desseguida. Ahont s'es vist no poguer mirar al passatger mentres baixa del auto. Jo protesto; que consti. Porta una cervesa, noy.

JOSEPET.

Comarcals

Viladrau.—Bon cop de falç, bon cop de falç es el que acaban de donar nostres feyners de la terra, en els brins de blat que lluhexen daurades espigues; ab una setmana s'han arrasat nostres camps y artigues, aixecantse demunt dels rostolls pilots de garbes, que si be d'una part alegra perque mostren el fruyt del treball en cambi de l'altre entristeix y dona pena, perque 's presenta a la contemplació el símbol de la feyna de la dalla manejada per la Parca destructora. Encara sort que en aquest cas aytal tristor es de sobres compensada per la joia que produeix la realisació del hermós fruyt.

El Diumenge prop passat com senyalarem ja, a les cinc de la tarde comensaren els exámens dels noys que assisteixen a la escola pública. L'impresió que'm causá fou molt agradable, perque en general respongueren els alumnes a les preguntes que se'ls hi feren pertinenents a les assignatures del programa oficial y respongueren demostrant estarne ben enterats, tot lo cual acredita una vegada més el mètode pedagógic que se segueix en aquesta escola dirigida per el senyor profesor D. Manel Cantarell a qui donem desd'aquestes columnes grans mercès per la pericia demostrada y per lo bé que ensinistra als tendres rebrols que son els arbres del pervindre.

Acabats els exámens se repartiren entre'ls alumnes premis que resulten d'utilitat y son del agrado de tothom.

Ab greu pesar donem a coneixer á nostres lectors, segons les noves que tenim rebudes, que per manament de la propietaria y a causa de un malentès, segons sembla, s'ha enderrocat el monument que devia sostenir y ostentar la nova creu de Matagalls, alsat demunt d'aquest turó del Montseny, a la que solament hi mancava'l travesser per esser complerta, y poguer aixís substituir a la que hi havia y fou desfeta y cremada per un llamp. Sentim de debó aquest determini ja que aquesta montanya sen-

se la tradicional Creu perdrá molta part de la gracia y al ensemps privará á molts catòlics de guanyar les indulgencies que hi concedí el Reverent pare Claret exvicari de Viladrau quan d'ella se despedí. No sabem si's reconstruirá; de no ferse, que diria l'immortal mestre de les lletres catalanes, el cantayre d'aquesta Creu, Mossen Cinto, si aixequés el cap de la tomba y parlés. Preguem de tot cor s'aixequi altra volta y desitgem no sigui aquesta pregaria lletra morta.

NOVES

Ha produït inmillorable efecte el discurs den Ventosa, pronunciat ab motiu de la discussió del Missatge. Tothom ja estava convensut de les dots oratories y talent del nostre digníssim y benvulgut diputat y no obstant aixó y de saberse les seves conviccions sincerament catalanistes, la seva oració parlamentaria ha causat profund goig a totes les persones de la nostra vila la qual tan estima al seu diputat.

La personalitat den Ventosa te dos distintius grandíssims: la honradesa y la sinceritat y aquestes dues qualitats se transparenten clarament en el seu admirable y magistral discurs. En Ventosa ha afirmat una vegada més la seva fe autonomista y a despit dels cridaners y dels xavacans ha combatut sense eufemismes y sense hipocresies, cara a cara al pitjor enemic de Catalunya, el lerruxisme. Diem que l'ha combatut y ho diem malament; el lerruxisme s'acusa ell mateix ab la seva propia obra. En Ventosa l'desemmescarat y l'ha presentat a la plassa pública. La figura den Lerroux ha quedat desfeta ab el seu seguit de falsatats é inconseqüencies.

El poble de Sant Hilari avuy encare ab més pit y ab més entusiasme, repeteix l'adhesió al seu estimadíssim diputat, que ha reafirmat devant d'Espanya l'autonomisme, com el sentiment de tots y de tot Catalunya.

Veus-aquí el telegrama que després de la rectificació den Ventosa se redactá pera enviarli y que per estar en catalá l'encarregat de la recepció dels telegrams a Hostalric, no volgué cursarlo per no coneixer prou be lo legislat ab referencia am aquest punt o potser perque volia interpretarho al peu de la lletra com un *hidalgo* amantíssim del *idioma oficial* y demés frases *rimbonbantes* vistoses a rídicols.

«Joan Ventosa — Congrés diputats
» Madrid.

» Representació catalanistes y Redac-
» ció de L' ESTIUADA interpretant senti-
» ment unánim d'aquesta vila, felicitan ca-
» lurosament diputat districte intervenció
» debat Missatge per afirmació ferma-
» ment catalanista devant oblit incalifi-

» cable y acusació serena lerrouxisme
» enemic Catalunya. — Tomás Culi. —
» Amadeu Duran. — Llorens Suñer. — Fre-
» deric Culi. — J. Ximeno. — Salvi Via-
» der. — Ramón Bosc. — Joan Pernau.
» — Rovira. »

Divendres el nostre Chor va fer una serenata de benvinguda a D. Albert Bastardas, cantant varies escullides composicions del seu repertori que foren molt aplaudides. El senyor Bastardas va remerciar a «La Guillería» l'atenció, y encoratjá als coristes pera que prosseguissin en la seva tasca artística.

Ja fa alguns dies se va obrir el restaurant de la font-bella ab un nou duenyo, el qual podém avençar que está disposat a complaure, no perdonant cap sacrifici, al public que acudeixi an aquell pintoresc redós, a fi de que sigui el lloc predilecte pera efectuarhi dinars y banquets, per lo qual ha establert preus econòmics y una bona cuina.

— Llangonisses den Francisco Poudevida. No n'hi han de millors ni de sabor més agradable.

D'una correspondencia publicada en el número de «Las Noticias» del passat dilluns, deguda a un distinguit estiuejador tarragoní ne retallém lo següent:

«Verdaderamente es notable, espléndido, exuberante este paisaje, que no por ser muy conocido deja de producir profunda sensación siempre que se admira; no por ser muy conocido deja de merecer otra pluma que la mía, que va para vieja y que se pasa de ramplona y sosa

»El poeta, el alma soñadora y contemplativa, aquí tienen espléndido arsenal, manantial inagotable, para dar rienda á sus predilecciones, á sus sentimientos, sus goces, sus cultos y aficiones.

»Ya que diferentes fuentes, á parte las famosas medicinales, por doquier se admiran y descubren: rroyos, cascadas, montes, verdaderas alfombras ó tejidos de nogales; encinas y otros árboles silvestres. La paleta del pintor no sabría, ciertamente, por dónde empezar, el notable paisajista, gloria de Tortosa, mi buen amigo don José María Marqués, trasladaría al lienzo magníficos derroches de luz y follaje.

»Aquí, no obstante tratarse de una población pequeña, hay luz eléctrica, servicio magnífico de autos, desde Hostalrich, así como para llevar á los bañistas, desde este pueblo, al punto de las aguas, que dista poco más de cuatro kilómetros; un aseo excelente en las calles, cubas para el riego de las mismas, y carros para recoger y conducir la basura, nuevos, flamantes, que envidiarían, y para si quisieran, más de cuatro capitales.

»Ello habla muy en favor de este Ayuntamiento, y en especial de su celoso alcalde, el distinguido propietario don Tomás Culi.»

Com ha disposat el Rdm. Prelat d'aquesta diócessis en sa recent circular, el día de Sant Jaume tindrán lloch en la

nostra Iglesia parroquial solemnes cultes implorant la divina gracia per l'enfortiment de la fé.

Al dematí hi haurà ofici solemne, cantantse ab acompanyament d'armonium la missa de C. Leibe. Predicarà el Pare Casas.

A la tarde se resarà el Sant Rosari, exercicis del mes del Sagrat Cor, cantant la capella els pare-nostres y finalment se diran les lletanies dels Sants.

Entre bon nombre d'estiuejadors, dels que venen cada any a St. Hilari, se parla ab entusiasme de fer un festival y subscripció pera oferir una senyera a la nostra entitat coral «La Guilleria».

Ja no cal dir que nosaltres, els primers en alabar la tasca de dita entitat, per considerarla un element valios educatiu, lo que'ns alegraria se convertís en realitat l'idea.

Hem rebut una expresiva carta del nostre particular amic el diputat provincial de Barcelona senyor Puigpíqué remerciant y solt de benvinguda que li dedicarem y contán elogis de la nostra vila de la qual ne 's admirador. Ho agraphim de debó.

Dilluns passat estigué en aquesta vila el Reverent Dr. Montal pera activar la construcció de l'hermita dedicada al Nen Jesús de Praga, quin croquis es obra del distingit arquitecte En Geroni Martorell. En l'actualitat es ja arrasat el tros de la Roca den Pla, ahont s' eregirà haventse comensat els fonaments de la capelleta.

Matadero.—Durant la setmana passada s'han mort 6 badelles y 89 xays, pesant 1177'50 kilos.

— **Aigues de Sant Hilari.**—Punts de venda: a Barcelona, Iglesias y Bartomeus, Assalt 39; a Palma de Mallorca, Centre Farmacéutic.

— Superiors y selectes noves clases de xacolata que fabrica la casa Amatller. Se venen a les principals tendes de queviures y ultramarins.

Oficines: Manresa 10, Barcelona.

Moviment d'estiuejadors

Anem de cara a las fortes arrivades d'estiuejadors. Ja s'ha donat el cas de venir dos automòvils plens de viatgers procedents d'un mateix tren, representant aixó un moviment que en altres temporades no acostumavam a veurer fins passat St. Jaume.

Tenim el gust de poguer fer constar

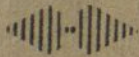
que desde'l número anterior han arribat a Sant Hilari D. Jaume Pólit y familia; D. Pere Colomer; D. Albert Bastardas y familia; D. Joan Parera; D. Llorens Grenzner y familia; D. Carles Papirer y familia; D. Carles Clavé y Sta. Maria Clavé; y D. Alfons Sala Diputat a Corts per Tarrassa.

D. Frederic Miró; D. Avelí Torres; D. Antoni Gasch; D. Miquel Borrás; don Joseph March; Sr. Almeda; D. Avelí Sala; D. Francisco Palau; D. Carles Roure y Sra.; D. Artur Roche y familia; don Antoni Jordana; Familia Batista; D.ª Dolors Cordomi; D.ª Angela Carré; D. Joseph Batista y familia; D. Ramón Filomé; Mr. Lois Guilloix; familia López; don Francisco Rahola; D. Joseph Queraltó; D. Francisco Riart; D. Antoni Marcos; D. Poncio Ribalta; D. Joan Rabest; don Francisco Ribalta y familia; D. Pau Martorell; D. Joan Rota; D.ª Ana Planas; D. Isidor Bel; D. Joan Casanellas; D. Esteve Masons; D. Artur Bossi; D. Feliu Marinello y familia; Srs. Torreyas; D.ª Rosaria Rovira; familias Albert; de Jordá; de Arbués; de Borrás; de Silvestre; de Mas; de Jover; de D. Pere Parés; de Busquets; de Clará; Srs. Farrán; Pou; Vidal y Quadras; Ballester; Galindo; familias de Martí; de Vilajoana; de Sacristá; de D. Joseph Comas; de J. Martí; Sr. Palomo; Sr. Castells; D. Francisco Rovira; Rnt. Jaume; familias Soler; de Sans; de García; de Gustau; de D. Joan Fló; de D. Montserrat Civit; de Figaró; de Ribas; de Prat; de Mainet; Srs. Montcanut; Ricart; Soler; Sabadell; March; Rodríguez; Boada; D. Joseph Pascal; D. Miquel y D. Francisco González; Sr. Rovira y Fill; familia Sr. Napoleón Vilajoana; D. Antoni Farré y familia; D.ª Antonia de Pablo; D. Francisco Fernández y familia; D. Feliu Ferrer y Sra.; D. Lluís Silvestre y familia; y D. Jaume Farreras.

També se trova entre nosaltres havent arribat ab el seu automòvil particular la distingida familia de D. Frederic Gal.

Es important pera portar ab la major fidelitat possible aquesta secció que'ns secundi tothom interesantse en feros arribar targeta dels senyors estiuejants a mida que arribin a nostra vila. Poden entregarse a l'Administració del periódic o al establiment de Ca'n Ximeno, Plassa de la Iglesia, 2. Ho agraphirem molt, y a més de secundarnos en dur una estadística lo més ben feta possible no incorrerem tant facilment en equivocacions, cosa que are es molt fácil perque la majoria dels noms s'han de pendrer de viva veu.

X.

Espectacles

— Dissapte an el café de l'Unió varen inaugurar-se els tradicionals «putxinel·lis» que son la delicia de la gent menuda y dels grans també.

Van a càrrec, com cada istiu, del aplaudit artista n' Artur Vilá, qui 's prepara pera fer una funció a benefici den titella.

— En el mateix local hi ha instalat un cine que ha funcionat durant l'hivern, y continuarà donant sessions variades, ab estrenos diariament, aixís que haguém entrat de plá a l'estiueg.

— Dissapte y diumenge, com anunciarem, el quàrteto «Els Monserrats» varen donar escullides audicions de cant en el café del Tivoli, vegentse aquest concurregudíssim. «Els Monserrats» s'acreditaren de tenir molt bon gust y demostraren haver estudiat forses llibres de solfeig.

— Diumenge prop vinent en el Tivoli s'obrirá el cine o cinema — com vulgui el cultíssim Xenius — «Liper-Graff» ab escullidíssimes sessions plenes de novetats.

També, y en el mateix espayós local, s'hi inauguraran els acostumats concerts selectes y balls matinals, que aniran a càrrec d'un notable tercet compost dels senyors Esteve Jover, violí; Simó, violincelo y Blay Net, piano.

Omitim calificatius y elogis perque conegudíssima es la reputació musical dels artistes esmentats; per altra part ja tindrem ocasió de parlarne quan se realisin els concerts extraordinaris de música bona y selecte que s'anuncien. Mentrestant augurém un bon istiu pels aymants de la música.

— Com ja deiem en altre número, en el Teatre de l'Unió hi actuará una companyia dramática catalana dirigida pels primers actors n'Antoni Navarro y en Manel Cosmo, de la que'n forma part la distingida primera actriu na Josefina Roca.

El día de Sant Jaume inaugurarà la temporada am la representació del precios drama en tres actes de D. Frederic Soler y D. Manel Lasarte que porta per títol «La Creu de la Masia» y'l bonic joquet «Modelo de Matrimonis».

Material complet
pera Fotografia

**Fernandez y
Carbonell**

Rambla Canaletas, 1.— BARCELONA

Imp. Casanovas; Rda. St. Pau, 67-Barcelona